ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

21. září 2004 *

Ve věci T-104/02,

Société française de transports Gondrand Frères SA, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená M. Famchonem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené C. Durand, B. Stromskym a X. Lewisem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2002) 24 konečné ze dne 14. ledna 2002, jímž bylo konstatováno, že prominutí dovozního cla není v konkrétním případě odůvodněné,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý rozšířený senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi a M. E. Martins Ribeiro, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: I. Natsinas, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. prosince 2003,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Třicátý devátý bod odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 3319/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se zavádí konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného z Bulharska a Polska, vyváženého společnostmi, jež nejsou vyňaty z celní povinnosti, a který upravuje konečný výběr částek zajištěných prozatímním clem (Úř. věst. L 350, s. 20), obsažený v hlavě H, nazvané „Antidumpingová opatření", stanoví:

„S ohledem na významnou újmu, kterou by utrpěl průmysl Společenství, charakterizovanou finančními ztrátami, kvůli skutečnosti, že zavedení cla *ad valorem* by poškodilo cenovou situaci na trhu Společenství s tímto sezónním

a vysoce cenově citlivým výrobkem, a vzhledem k existenci různých dovozních oběhů prostřednictvím společností z třetích zemí, je považováno za vhodné zavést pohyblivé clo na úrovni umožňující průmyslu Společenství zvýšit své ceny až na úroveň, jež je rentabilní pro dovozy fakturované přímo bulharskými nebo polskými výrobci anebo subjekty, které vyvezly dotyčný výrobek v průběhu šetření, a jednak zvláštní clo vypočítané na stejném základě týkající se všech ostatních dovozů, aby se předešlo obcházení antidumpingových opatření." *(neoficiální překlad)*

2 Článek 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 zavádí následující konečné antidumpingové clo:

„Částka antidumpingového cla uvaleného na dovozy pocházející z Polska se rovná rozdílu mezi minimální dovozní cenou ve výši 89 ecu za tunu výrobku a cenou [cena, pojištění a doprava (cif)] hranice Společenství zvýšenou o clo [společný celní sazebník] (SCS) za tunu výrobku, ve všech případech, kdy je cif cena hranice Společenství zvýšená o clo SCS za tunu výrobku nižší než minimální dovozní cena a kdy dovozy propuštěné do volného oběhu jsou přímo fakturovány dovozci nepropojenému na jednoho z následujících vývozců nebo výrobců usazených v Polsku:

[...]

— Zakłady Azotowe Puławy, Puławy,

— (dodatečný kód TARIC: 8793).

Pro dovozy propuštěné do volného oběhu, které nejsou fakturovány přímo dovozci nepropojenému na jednoho z výše zmíněných vývozců anebo výrobců usazených v Polsku, je uvaleno následující zvláštní clo:

na výrobek [...] ohlášený společností Zakłady Azotowe Puławy [...] zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu výrobku [...] (dodatečný kód TARIC: 8795)." *(neoficiální překlad)*

3 Článek 236 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307; dále jen „celní kodex"), stanoví, že dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno nebo zaúčtováno, nebyla jeho částka podle práva dlužná nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2 tohoto kodexu. Nicméně clo se nevrátí ani nepromine, jestliže skutečnosti, které vedly k zaplacení nebo k zaúčtování částky, která nebyla podle práva dlužná, vyplývají z úmyslného jednání zúčastněné osoby.

4 Článek 239 celního kodexu (dále jen „ustanovení o spravedlnosti") stanoví následující:

„1. Dovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238:

— které budou vymezeny postupem projednávání ve výboru,

— které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo zřejmé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.

2. Vrácení nebo prominutí cla z důvodů uvedených v odstavci 1 se povolí na základě žádosti, jež byla podána příslušnému celnímu úřadu do 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla. Ve výjimečných a náležitě odůvodněných případech však mohou celní orgány tuto lhůtu prodloužit."

5 Článek 905 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3; dále jen „prováděcí nařízení"), ve svém článku 1 stanoví:

„Jestliže celní orgán s rozhodovací pravomocí, jemuž je předložena žádost o vrácení nebo prominutí na základě čl. 239 odst. 2 kodexu, není schopen rozhodnout na základě článku 899 a jestliže jsou k žádosti přiloženy důkazy, které by mohly zakládat zvláštní situaci, která vyplývá z okolností, z nichž není možné vyvozovat podvodný záměr nebo zjevnou nedbalost zúčastněné osoby, členský stát tohoto celního orgánu předá takovýto případ Komisi k rozhodnutí v souladu s postupem stanoveným v článcích 906 až 909 [...]." *(neoficiální překlad)*

6 Článek 399 francouzského celního kodexu definuje jako „osoby zúčastněné" na podvodu ty osoby, které se účastnily jakýmkoli způsobem na přečinu pašeráctví anebo na přečinu dovozu nebo vývozu bez proclení. Osoby zúčastněné na podvodu podléhají stejným trestům jako pachatelé porušení a krom toho trestům zbavujícím práv uvedeným v článku 432 tohoto kodexu.

Skutkový základ sporu

7 Žalobkyně je francouzskou společností, která provozuje činnost autorizovaných celních zástupců. Ve dnech 22. a 23. srpna a 17. září 1996 propustila do volného oběhu u celního úřadu v Rouenu (Francie) tři lodní náklady roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného pocházející z Polska na účet tří francouzských společností, a to UNCAA, Champagne Fertilisants a EFI Trade (dále jen „společnosti-příjemci").

8 Toto zboží bylo nakoupeno francouzskou společností Evertrade od polské společnosti Zakłady Azotowe Puławy (dále jen „ZAP"). Nejprve ZAP vystavila fakturu za toto zboží Evertrade a následně je Evertrade vyfakturovala společnostem-příjemcům (faktury ze dne 12. srpna 1996, č. 96.00230 a č. 96.00231 vystavené pro Champagne Fertilisants a č. 96.00232 pro UNCAA, a ze dne 21. srpna 1996 č. 96.00243, č. 96.00244, č. 96.00245 a č. 96.00246 pro EFI Trade).

9 Celní prohlášení předložená žalobkyní obsahovala žádost o vynětí z antidumpingového cla na základě čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 z důvodu, že cena cif hranice Společenství byla nižší než minimální cena 89 ecu stanovená tímto ustanovením . Zboží bylo přijato celní správou celního úřadu v Rouenu (dále jen „příslušná celní správa"), jenž na prohlášení při jejich předložení ve dnech 22. a 23. srpna a 17. září 1996 připojil označení „SOD" („schváleno jako odpovídající dokumentům"). K těmto prohlášením bylo připojeno sedm faktur vystavených Evertrade (viz bod 8 výše).

10 Dopisem ze dne 4. července 1997 hlavní výběrčí cel a nepřímých daní na meziregionálním celním ředitelství v Rouenu žalobkyni oznámil, že po kontrole celních prohlášení po propuštění zboží zjistil, že ZAP nefakturovala za předmětné dovozy přímo třem společnostem-příjemcům. Měl tudíž za to, že v projednávaném případě mělo být uvaleno zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu výrobku a že žalobkyně

měla zaplatit dluh ve výši 1 757 175 francouzských franků (FRF) z titulu antidumpingového cla a 96 643 FRF z titulu související daně z přidané hodnoty (DPH), tedy celkem částku ve výši 1 853 818 FRF (dále jen „antidumpingový dluh").

11 Dopisem ze dne 3. srpna 2000 zaslaným generálnímu řediteli celního úřadu (Rouen) žalobkyně žádala na základě čl. 236 odst. 1 a čl. 239 odst. 1 celního kodexu o prominutí antidumpingového cla, které po ní bylo požadováno. Dne 12. prosince 2000 jí francouzské generální ředitelství cel a nepřímých daní oznámilo, že její žádost o prominutí byla předána na základě článku 239 celního kodexu Komisi.

12 Rozhodnutím Komise C(2002) 24 konečné ze dne 14. ledna 2002, jímž bylo konstatováno, že prominutí dovozního cla není v konkrétním případě odůvodněné, Komise tuto žádost zamítla (dále jen „sporné rozhodnutí").

Řízení a návrhy účastníků řízení

13 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 8. dubna 2002 žalobkyně podala tuto žalobu.

14 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (pátý rozšířený senát) zahájit ústní část řízení bez provádění důkazů.

15 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla přítomna na jednání konaném dne 18. prosince 2003, vedoucí soudní kanceláře potvrdil, že předvolání k jednání bylo zasláno na adresu pro účely doručování v Lucemburku, kterou žalobkyně označila, a že doručenka tohoto předvolání byla zaslána zpět kanceláři Soudu. Soud se po konzultaci s Komisí o případné možnosti přerušení řízení a vzhledem k tomu, že Komise ponechala tuto otázku na jeho volném uvážení, rozhodl pokračovat v jednání.

16 Komise byla vyslyšena ve svých řečech a svých odpovědích na otázky Soudu při jednání.

17 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— prohlásil žalobu za přípustnou;

— zrušil sporné rozhodnutí;

— prominul žalobkyni antidumpingové clo, které jí bylo uloženo.

18 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti žalobního návrhu, kterým se žalobkyně domáhá, aby jí Soud prominul antidumpingové clo, které jí bylo uloženo

Argumenty účastníků řízení

19 Komise namítá nepřípustnost žalobního návrhu, kterým se žalobkyně domáhá, aby jí Soud prominul antidumpingové clo, které po ní bylo požadováno. Uplatňuje, že Soud totiž nemůže jednat namísto správních orgánů, které jsou oprávněny přijímat rozhodnutí o prominutí.

Závěry Soudu

20 Podle ustálené judikatury nepřísluší Soudu v rámci žaloby na zrušení aktu založené na článku 230 ES ukládat příkazy orgánům Společenství anebo jednat namísto nich. Pokud totiž Soud zruší napadený akt, přísluší dotčenému orgánu, aby na základě článku 233 ES přijal opatření vyplývající z rozsudku o zrušení (rozsudky Soudu ze dne 27. ledna 1998, Ladbroke Racing v. Komise, T-67/94, Recueil, s. II-1, bod 200, a ze dne 16. září 1998, IECC v. Komise, T-133/95 a T-204/95, Recueil, s. II-3645, bod 52). Žalobní návrh, kterým se žalobkyně domáhá, aby jí Soud prominul antidumpingové clo, které jí bylo uloženo, musí být tudíž odmítnut jako nepřípustný.

K věci samé

21 Na podporu své žaloby se žalobkyně dovolává tří žalobních důvodů vycházejících zaprvé z neexistence antidumpingového dluhu, zadruhé ze zjevně nesprávného posouzení a zatřetí z formální vady sporného rozhodnutí.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z neexistence antidumpingového dluhu

Argumenty účastníků řízení

22 Žalobkyně zpochybňuje existenci antidumpingového dluhu. Uplatňuje, že cena fakturovaná ZAP Evertrade a *a fortiori* cena, kterou Evertrade fakturovala společnostem-příjemcům, byla značně vyšší než minimální dovozní cena ve výši 89 ecu uvedená v čl. 1 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 3319/94, a v důsledku toho se nejednalo o dumpingovou cenu. Žalobkyně má za to, že uložení antidumpingového cla k tíži celnímu zástupci z titulu dovozu, který nebyl předmětem ani dumpingu, ani obcházení dumpingu, představuje situaci, která je nepřijatelná z důvodů faktických, právních i na základě spravedlnosti.

23 Komise má za to, že žalobkyně nemůže za účelem zpochybnění platnosti sporného rozhodnutí namítat neexistenci antidumpingového dluhu. Předmětem jejích rozhodnutí přijatých ohledně prominutí na základě spravedlnosti nebylo totiž rozhodnout o existenci celního dluhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 1998, Sportgoods, C-413/96, Recueil, s. I-5285, body 39 až 43, a rozsudek Soudu ze dne 16. července 1998, Kia Motors a Broekman Motorships v. Komise, T-195/97, Recueil, s. II-2907, bod 36).

Závěry Soudu

24 Soud shledává, že článek 239 celního kodexu představuje „obecné ustanovení o spravedlnosti". Toto ustanovení a článek 905 prováděcího nařízení mají za účel pokrýt výjimečnou situaci, v níž se nachází dotčený hospodářský subjekt ve srovnání s ostatními hospodářskými subjekty vykonávajícími stejnou činnost (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 25. února 1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Recueil, s. I-1041, bod 18, a ze dne 7. září 1999, De Haan, C-61/98, Recueil, s. I-5003, bod 52). Ustanovení o spravedlnosti a článek 905 prováděcího nařízení jsou zejména určeny k tomu, aby byly použity tehdy, když okolnosti charakterizující vztah mezi dotčeným hospodářským subjektem a správním orgánem jsou takové, že není spravedlivé uložit tomuto subjektu újmu, kterou by normálně neutrpěl (rozsudek Soudu ze dne 19. února 1998, Eyckeler & Malt v. Komise, T-42/96, Recueil, s. II-401, bod 132). Vrácení nebo prominutí dovozního anebo vývozního cla, které může být přiznáno pouze za určitých podmínek a v případech zvláště stanovených ve výše uvedených ustanoveních, představuje výjimku z běžného režimu dovozu a vývozu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2003, Nizozemsko v. Komise, C-156/00, Recueil, s. I-2527, bod 91).

25 Z toho vyplývá, že žádosti zaslané Komisi na základě ustanovení o spravedlnosti a článku 905 prováděcího nařízení se netýkají otázky, zda antidumpingový dluh existuje, nebo neexistuje, ale směřují pouze k určení, zda existují, nebo neexistují zvláštní okolnosti, které mohou z hlediska spravedlnosti odůvodnit vrácení dovozního nebo vývozního cla (viz analogicky výše uvedené rozsudky Sportgoods, body 39 až 43, a Kia Motors a Broekman Motorships v. Komise, body 36 a 37). Předložení takové žádosti Komisi předpokládá existenci předmětného dluhu, přičemž žalobkyně disponuje jinými prostředky za účelem zpochybnění existence tohoto dluhu, zejména na základě nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění změn.

26 Je tudíž namístě domnívat se, že žalobkyně nemůže v rámci projednávaného sporu zpochybnit existenci antidumpingového dluhu.

27 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

28 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. Zaprvé žalobkyně vytýká Komisi, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že v projednávaném případě odmítla uznat existenci „zvláštní situace". Zadruhé žalobkyně tvrdí, že jí není možné vytýkat žádný podvodný záměr anebo zjevnou nedbalost.

Pokud jde o první část

– Argumenty účastníků řízení

29 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že porušení, které je jí vytýkáno, je „striktně formální" a nezanechalo žádné skutečné následky na řádném fungování daného celního režimu ve smyslu článku 204 celního kodexu.

30 Zadruhé tvrdí, že podrobení předmětného dovozu antidumpingovému clu pouze proto, že fakturace vývozcem prvnímu příjemci se sídlem na území Společenství neumožňuje dovozci prokázat neexistenci obcházení dumpingu, překračuje cíle sledované použitelnou právní úpravou. Dovolává se nepřiměřenosti mezi cíli nařízení č. 3319/94, uvedenými v jeho bodech odůvodnění, a textem tohoto nařízení. Tvrdí, že cílem, jenž je sledován zákonodárcem Společenství a vyjádřen v třicátém devátém bodě odůvodnění nařízení č. 3319/94, je zabránit obcházení dumpingových opatření spočívajícím v zavedení dovozních oběhů, kde zasahují zprostředkovatelské společnosti usazené v třetích zemích. Tak tomu nebylo v projednávaném případě, jelikož po polském vývozci byla prvním kupujícím francouzská společnost. Podle žalobkyně, jestliže by zákonodárce Společenství chtěl vyloučit veškeré formy trojstranného oběhu, body odůvodnění nařízení č. 3319/94 by neměly definovat cíl sledovaný tímto textem jeho omezením pouze na „dovozní oběhy prostřednictvím společností z třetích zemí".

31 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise uvedené v bodě 50 níže, že Evertrade dobrovolným vyhnutím se obchodnímu oběhu „viditelnému" pro celní službu získala úplnou a celkovou svobodu ve vztahu k ceně, jež jí byla fakturována, a zbavila tak příslušnou celní správu veškerého práva dozoru nad případnými dodatečnými slevami. Tvrdí, že pokud měla taková správa pochybnosti, co se týče ceny zaplacené Evertrade ve prospěch ZAP, mohla si v souladu s článkem 65 celního kodexu tuto cenu ověřit. Argument vycházející z možnosti Evertrade získat dodatečnou slevu není použitelný. Jednak by totiž riziko podvodu bylo totožné bez ohledu na to, zda je přímý kupující v Polsku určeným dovozcem, či nikoli. Jednak by v případě podvodu Evertrade podléhala stejným trestům na základě článku 399 francouzského celního kodexu, jako by byla hlavním pachatelem, pokud by celní prohlášení zněla na její jméno, nebo by byla osobou zúčastněnou na podvodu, pokud by dovozy zněly na jméno vlastního kupujícího.

32 Krom toho se žalobkyně dovolává skutečnosti, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 je obtížně interpretovatelný a že velké množství subjektů a celních správ v členských státech vykládalo toto ustanovení nesprávně. Poznamenává, že dopis francouzského generálního ředitelství cel a nepřímých daní ze dne 12. prosince 2000, kterým byla

žalobkyně informována, že její žádost o prominutí byla předána Komisi (viz bod 11 výše), uznal existenci zvláštní situace v projednávaném případě, protože dovozní cena výrobků nebyla nižší než minimální cena stanovená nařízením č. 3319/94 a uvedení na trh jménem konečného příjemce, s fakturou vystavenou francouzským zprostředkovatelem, bylo jediným odůvodněním uplatnění zvláštního cla.

33 Žalobkyně uplatňuje, že Komise vykládá čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 tak, že ten zavádí dvě odlišná cla. Jednak stanoví pohyblivé clo rovnající se rozdílu mezi minimální dovozní cenou ve výši 89 ecu a cenou cif franco hranice Společenství zvýšenou o clo SCS za tunu výrobku, pokud je cena cif nižší než 89 ecu a dovozy jsou přímo fakturované společností ZAP nepropojenému dovozci. Jednak stanoví zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu, pokud by tato společnost nefakturovala přímo dovozci. Nicméně toto ustanovení nestanoví metodu výpočtu míry dumpingu, pokud by cena fakturovaná společností ZAP byla vyšší než 89 ecu za tunu. Žalobkyně zpochybňuje opodstatněnost stanoviska Komise, že je v případě takovéhoto předpokladu antidumpingové clo uplatnitelné, jelikož polský vývozce nefakturoval přímo dovozci. Ustanovení může být jednak rovněž vykládáno tak, že zavádí rozlišení pouze pro takový případ, kdy je cena cif nižší než minimální cena ve výši 89 ecu, a jednak třicátý devátý bod odůvodnění nařízení č. 3319/94 není výslovný v rozsahu, v němž odkazuje na „úroveň umožňující průmyslu Společenství zvýšit své ceny až na rentabilní úroveň", a uvádí, že zvláštní clo je vypočteno, „aby bylo zabráněno obcházení antidumpingových opatření". Zdůrazňuje, že stejný bod odůvodnění odkazuje na „existenci různých dovozních oběhů prostřednictvím společností z třetích zemí", přičemž to je situace, která neexistuje v projednávaném případě.

34 Žalobkyně dodává, že mikrofiš celního sazebníku týkajícího se inkriminované tarifní položky potvrzuje tuto nejasnost.

35 Domnívá se, že v projednávaném případě tudíž existuje zvláštní situace spočívající ve skutečnosti, že „společným nesprávným výkladem" čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 žádala o osvobození od antidumpingového cla na zboží, které splňovalo všechny objektivní podmínky pro takovouto výhodu tím, že zvolila propuštění do volného oběhu jménem konečných příjemců, zatímco toto měla přihlásit jménem společnosti Evertrade, a že příslušná celní správa, která zaregistrovala prohlášení až po překontrolování zboží a doprovodných dokumentů, se domnívala, že volba dodatečného kódu TARIC a z něho vyplývajícího osvobození byly odůvodněné.

36 Ve své replice žalobkyně zpochybňuje argument Komise, že v projednávaném případě je existence zvláštní situace vyloučena, neboť se ve stejné situaci nachází neurčitý počet hospodářských subjektů. Uvádí, že zvláštnost její situace vyplývá ze skutečnosti, že cena cif hranice Společenství, za kterou bylo dovezené zboží prodáno ZAP, byla zjevně vyšší než minimální dovozní cena určená v čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94, a že ZAP fakturovala zboží francouzské společnosti Evertrade, jejíž účetní doklady mohli francouzští celní vyšetřovatelé volně překontrolovat. Takové okolnosti neexistovaly u neurčitého počtu hospodářských subjektů.

37 Zatřetí žalobkyně uplatňuje, že celní prohlášení byla při dovozu zboží přijata bez omezení ze strany příslušné celní správy, která měla dokonalou znalost podmínek realizace dovozu.

38 Na podporu této teze žalobkyně uvádí, že zboží bylo propuštěno do oběhu 1 (jak to dosvědčuje skutečnost, že prohlášení obsahují razítko „CIR 1"), jenž implikuje jak fyzickou kontrolu, tak i kontrolu dokumentů. Dodává, že příslušná celní správa viděla, že podepsala prohlášení a doplnila tarifní položku odkazem na dodatečný kód TARIC 8793 odpovídající dovozům osvobozeným od antidumpingového cla,

a nikoli na dodatečný kód TARIC 8795, který je použitelný na dovozy ZAP, u nichž nelze toto osvobození využít. Podle žalobkyně skutečnost, že příslušná celní správa připojila na prohlášení označení „SOD" a nikoliv „uznané", znamená, že prověřila dokumenty připojené k těmto prohlášením.

39 V důsledku toho měla příslušná celní správa konstatovat, že jednak neexistovala žádná totožnost mezi ZAP jakožto odesílatelem uvedeným na prohlášení a společností, která vystavila fakturu připojenou k tomuto prohlášení, tedy Evertrade, a jednak že uvedený dodatečný kód TARIC nemohl být schválen vzhledem k existenci faktury společnosti Evertrade a skutečnosti, že deklarovaná hodnota vyplývala z této faktury. Dopustila se sama pochybení tím, že za těchto okolností osvobodila zboží od antidumpingového cla.

40 Žalobkyně má za to, že Komise, aniž by si protiřečila, nemůže zároveň tvrdit, že příslušná celní správa neměla povinnost prověřit, zda celní prohlášení byla v souladu s právní úpravou, odkládajíc tak kontrolu nejzákladnější shodnosti prohlášení až na kontroly po propuštění zboží, a že skutečnost, že se Evertrade nejeví jako přímý dovozce, jí umožňovala obejít právní úpravu. Pro odmítnutí této hypotézy by bylo postačující prověřit během kontroly po propuštění zboží cenu skutečně zaplacenou Evertrade. Evertrade ostatně v projednávaném případě zaslala příslušné celní správě dotčené faktury na její první výzvu.

41 Tvrdí, že skutečnost, že příslušná celní správa přijala první prohlášení doručené dne 22. srpna 1996 bez jakéhokoli komentáře, ji pouze mohlo vést k doručení následujících prohlášení za stejných podmínek.

42 Konečně žalobkyně ve své replice dodává, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu svědčí rovněž ve prospěch prominutí cla.

43 Komise zpochybňuje, že se žalobkyně nacházela ve zvláštní situaci.

44 Zaprvé, co se týče údajně formální povahy pochybení, Komise zejména tvrdí, že se žalobkyně nemůže efektivně dovolávat článku 204 celního kodexu. Opětně tvrdí, že „předmětem jejích rozhodnutí [přijatých] z titulu prominutí na základě spravedlnosti není rozhodnout o existenci celního dluhu". Výše uvedený článek 204 určuje jeden ze způsobů vzniku celního dluhu.

45 Zadruhé, Komise zpochybňuje relevanci argumentů žalobkyně vycházejících z toho, že uložení antidumpingového cla na předmětné dovozy překračuje cíle nařízení č. 3319/94, a z toho, že čl. 1 odst. 3 tohoto nařízení vznáší výkladové obtíže.

46 V tomto ohledu uvádí, že poskytnutí prominutí na základě spravedlnosti upravují dvě následující „základní zásady". Jednak podle Komise objektivní okolnost, která je použitelná na neurčitý počet hospodářských subjektů, nezakládá zvláštní situaci ve smyslu ustanovení o spravedlnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. března 1987, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, C-58/86, Recueil, s. 1525, bod 22). Dále Komise tvrdí, že případné pochybení nebo nedostatky správních orgánů umožňují uplatnění ustanovení o spravedlnosti pouze tehdy, když tato pochybení nebo nedostatky způsobují uložení finančního zatížení hospodářskému subjektu, které posledně uvedený nemůže zpochybnit žádným právním prostředkem (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. března 1987, Cerealmangimi a Italgrani v. Komise, C-244/85 a C-245/85, Recueil, s. 1303, bod 17).

47 Komise má za to, že případná nepřiměřenost mezi cíli nařízení č. 3319/94, převzatými v bodech jeho odůvodnění, a textem tohoto nařízení nemůže představovat zvláštní situaci ve smyslu článku 905 prováděcího nařízení.

48 V tomtéž smyslu Komise uplatňuje, že případná obtíž při výkladu nařízení č. 3319/94 by nepostavila žalobkyni do výjimečné situace ve srovnání s ostatními subjekty vykonávajícími stejnou činnost, protože tato situace by se dotýkala neurčitého počtu hospodářských subjektů.

49 Komise tvrdí, že argument žalobkyně, že se cíl alternativního výpočtu antidumpingového cla nevztahuje na druh operací, které se jí týkají, musí být zamítnut, jelikož „se jedná vždy o tříštranné oběhy zapojující prostředníka, které představují riziko možnosti obcházení ‚pohyblivého' antidumpingového cla (založeného na minimální ceně)".

50 Dodává, že argument žalobkyně vycházející z toho, že cena fakturovaná ZAP Evertrade byla vyšší než minimální dovozní cena, není relevantní. Uplatnění zvláštního antidumpingového cla bylo odůvodněné, protože existovala nejistota ohledně ceny zaplacené výrobci nebo vývozci. Poznamenává, že „Evertrade dobrovolným vyhnutím se obchodnímu oběhu „viditelnému" pro celní službu (a [svým] vlastním neproclením) získala úplnou a celkovou svobodu ve vztahu k ceně, jež jí byla fakturována, a zbavila tak službu pro dovozní cla veškerého práva dozoru nad případnými dodatečnými slevami, které by [ona] mohla požadovat a získat od polského dodavatele".

51 Zatřetí, Komise tvrdí, že argument žalobkyně nemůže vycházet z toho, že příslušné celní orgány přijaly dotčená celní prohlášení. Popírá, že se tyto orgány dopustily pochybení v projednávaném případě, přičemž se dovolává několika argumentů.

52 Zaprvé, Komise tvrdí, že při dovozu, v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nebyla celní prohlášení přijata bez omezení ze strany příslušné celní správy. Na podporu tohoto tvrzení uplatňuje, že je „věcně nepřesné" tvrdit, že připojení označení „SOD" na celní prohlášení předpokládá ověření dokumentů k nim připojených. Takové připojení

znamená pouze, že prohlášení byla schválena jako odpovídající požadavkům celních předpisů. Komise podotýká, že v rámci přijetí prohlášení v souladu s požadavky celních předpisů se příslušná celní správa omezuje na ověření, že jsou skutečně vyplněny rubriky prohlášení, které musí být povinně vyplněny, a že jsou přiloženy dokumenty, které musí být nezbytně připojeny. V projednávaném případě se tedy příslušná celní správa omezila na ověření existence dokumentů, a nikoli na jejich obsah. Nedošlo ani k hloubkové kontrole těchto dokumentů, ani k fyzické kontrole zboží v okamžiku celního odbavení.

53 Označení „oběh 1" na celních prohlášeních není podle Komise v rozporu s těmito zjištěními, nýbrž je naopak utvrzuje. Poznamenává, že v „oběhu 1" může celní správa jistě provést fyzickou kontrolu zboží, ale v projednávaném případě takto neučinila, což dokazuje označení „SOD". Provedení hloubkové kontroly dokumentů by vyplývalo z převedení do „oběhu 2", což se v projednávaném případě nestalo.

54 Zadruhé, Komise upřesňuje, že pouze pochybení vyplývající z aktivního jednání příslušných orgánů anebo z jejich nesprávné nečinnosti v případě, kdy by i minimální zásah umožnil odhalení porušení předpisů, neumožňují zpětné vybrání cla po propuštění zboží. Toto vylučuje pochybení způsobená nepřesnými prohlášeními osob odpovědných za zaplacení cla (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. června 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, s. I-3277, body 23 a 26).

55 V důsledku toho podle Komise prosté přijetí celního prohlášení schváleného jako odpovídající příslušnou celní správou nezakládá zvláštní situaci, i když tato správa měla v okamžiku přijetí všechny prvky umožňující odhalení nesouladu prohlášení s celními předpisy.

56 Zatřetí, Komise tvrdí, že žalobkyně nemůže argumentovat tím, že celní správa v Rouenu přijala první prohlášení bez jakéhokoli komentáře. Podotýká, že se není možné dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud jí nebyly správou poskytnuty přesné záruky (rozsudek Soudu ze dne 14. září 1995, Lefebvre a ostatní v. Komise, T-571/93, Recueil, s. II-2379, bod 72). Komise rovněž tvrdí, že žalobkyně jakožto celní zástupce nemohla mít pochybnosti o významu označení „SOD", a nemohla proto zakládat žádné legitimní očekávání na prvotním přijetí svých celních prohlášení.

— Závěry Soudu

57 Ze znění článku 905 prováděcího nařízení vyplývá, že vrácení dovozního cla je přípustné za současného splnění dvou podmínek, a sice zaprvé za existence zvláštní situace a zadruhé neexistence zjevné nedbalosti a podvodného záměru na straně dotčené osoby. V důsledku toho stačí, aby jedna ze dvou podmínek nebyla splněna k tomu, aby muselo být vrácení cla odmítnuto (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 18. ledna 2000, Mehibas Dordtselaan v. Komise, T-290/97, Recueil, s. II-15, bod 87).

58 Je namístě připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že prvky, které „mohou zakládat zvláštní situaci, jež vyplývá z okolností, které nezahrnují podvodný záměr ani zjevnou nedbalost dotčené osoby", ve smyslu výše uvedeného ustanovení existují, pokud jsou s ohledem na účel, který je základem ustanovení o spravedlnosti, zjištěny prvky, které mohou postavit žadatele do výjimečné situace ve srovnání s ostatními hospodářskými subjekty vykonávajícími stejnou činnost (výše uvedený rozsudek Trans-Ex-Import, bod 22, a rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 2001, Bacardi, C-253/99, Recueil, s. I-6493, bod 56).

59 Pokud jde o argumentaci žalobkyně, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 přináší výkladové obtíže (viz zejména body 32 až 35 výše) a že velký počet subjektů a celních správ v členských státech vykládal toto ustanovení nesprávně, Soud se domnívá, že jeho znění nepředstavuje významnou obtíž.

60 V tomto ohledu je namístě připomenout, že čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 stanoví zavedení jednak pohyblivého antidumpingového cla, jež se uplatňuje, pokud jsou dovozy propuštěné do volného oběhu fakturovány přímo dovozci nepropojenému s určitými vývozci nebo výrobci usazenými v Polsku, mezi něž patří společnost ZAP, pouze z toho důvodu, že cena cif hranice Společenství zvýšená o clo SCS je nižší než minimální dovozní cena ve výši 89 ecu za tunu výrobku, a jednak fixního nebo zvláštního cla, jež se uplatní v případě, kdy dovozy propuštěné do volného oběhu nejsou fakturovány přímo nepropojenému dovozci.

61 Z nařízení č. 3319/94 vyplývá, že na rozdíl od pohyblivého cla stanoveného v čl. 1 odst. 3 prvním pododstavci tohoto nařízení se zvláštní clo stanovené v druhém pododstavci tohoto ustanovení uplatňuje nezávisle na rozdílu mezi cenou cif hranice Společenství a minimální dovozní cenou ve výši 89 ecu v případě, že dovozy propuštěné do volného oběhu nejsou fakturovány přímo nepropojenému dovozci.

62 Zavedení zvláštního cla vyplývá z vůle zákonodárce Společenství, jak to zdůrazňuje třicátý devátý bod odůvodnění nařízení č. 3319/94, zabránit jakýmkoli způsobem obcházení antidumpingových opatření prostřednictvím dovozů, které nebyly fakturovány přímo určenými vývozci nebo výrobci nepropojenému dovozci. Článek 1 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 3319/94 se tak týká situací, kde vývozce nebo výrobce nefakturuje přímo nepropojenému dovozci, a to s cílem vyloučit jakékoli formy trojstranného oběhu, který by mohl vyvolat riziko obcházení antidumpingových opatření.

63 Ze spisu v projednávaném případě vyplývá, že tři lodní náklady propuštěné žalobkyní do volného oběhu ve dnech 22. a 23. srpna a 17. září 1996 nebyly ZAP fakturovány přímo společnostem-příjemcům, ale nejprve byly fakturovány ZAP Evertrade a až následně je Evertrade fakturovala společnostem-příjemcům. Vzhledem k tomu, že ZAP nefakturovala zboží přímo společnostem-příjemcům, se na tuto situaci v důsledku toho jasně vztahuje působnost čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94.

64 Toto posouzení nemůže být v projednávaném případě zpochybněno argumentem žalobkyně, že by uvalení antidumpingového cla na předmětné dovozy překračovalo cíle nařízení č. 3319/94, jelikož podle ní v projednávaném případě nedošlo k obcházení antidumpingových opatření a cena zaplacená Evertrade mohla být ověřena.

65 Zaprvé totiž Soud připomíná, že žalobkyně nemůže v projednávaném případě zpochybňovat existenci antidumpingového dluhu. Z toho vyplývá, že nejsou použitelné argumenty předložené žalobkyní v rámci tohoto žalobního důvodu, pokud jde o cenu skutečně zaplacenou Evertrade společnosti ZAP.

66 Zadruhé, jak bylo uvedeno v bodech 59 až 62 výše, pravidlo stanovené v čl. 1 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 3319/94 není žádným způsobem dvojsmyslné a bylo zavedeno z důvodu užitečného účinku ustanovení nařízení s cílem zabránit riziku obcházení antidumpingových opatření uchýlením se k trojstranným dovozním oběhům, které by mohly zvláště způsobit umělé zvýšení ceny cif hranice Společenství, a tím umožnit obcházení pohyblivého cla stanoveného v čl. 1 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 3319/94. V tomto ohledu se Soud domnívá, že pro použití čl. 1 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 3319/94 není nezbytné prokázat

existenci obcházení antidumpingových opatření. Naproti tomu z nařízení č. 3319/94 vyplývá, že riziko obcházení se má za prokázané v případě, že dovozy nejsou vývozcem nebo výrobcem fakturovány přímo nepropojenému dovozci. Za těchto podmínek je třeba uplatnit zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu výrobku ohlášeného ZAP, uvedené v tomto ustanovení.

67 I za předpokladu, že by byly prokázány údajné obtíže s výkladem čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 dovolávané žalobkyní, posledně uvedené nemohou odůvodnit existenci okolností, které mohou vytvořit zvláštní situaci na straně žalobkyně. Dotčené obtíže se totiž dotýkají stejným způsobem všech hospodářských subjektů, které dovážejí roztok směsi močoviny a dusičnanu amonného pocházející z Polska a nepostavily žalobkyni do výjimečné situace ve srovnání s mnohými ostatními hospodářskými subjekty.

68 V důsledku toho žalobkyně nepředložila důkaz o existenci okolností, které by mohly založit zvláštní situaci ve smyslu článku 905 prováděcího nařízení.

69 Co se týče argumentace žalobkyně ohledně čistě formální povahy pochybení, jež je jí vytýkáno, je nutné shledat, že podle znění čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 a s ohledem na účel tohoto ustanovení není podmínka týkající se přímé fakturace vývozcem nebo výrobcem nepropojenému dovozci nezbytná k tomu, aby bylo možné uplatnit pohyblivé antidumpingové clo, v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, čistě formální charakter. Porušení této podmínky totiž způsobuje skutečné následky na řádné fungování celního režimu, neboť existence různých dovozních oběhů může zvýšit riziko obcházení antidumpingových opatření.

70 Navíc, jak správně uplatnila Komise, neexistence přímé fakturace není na seznamu pochybení, která nemají skutečné následky na řádné fungování dotyčného celního režimu, stanoveného v článku 859 prováděcího nařízení, v jehož světle musí být čten článek 204 celního kodexu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 43).

71 Žalobkyně dále tvrdí, že předmětná prohlášení neměla být příslušnou celní správou přijata vzhledem k tomu, že neexistovala totožnost mezi polskou společností uvedenou na těchto prohlášeních jako odesílatel a společností, která vystavila faktury, jež k nim byly připojeny.

72 Soud shledává, že tento argument se zakládá na chybném pochopení zpracování předmětných dokumentů, tj. připojení označení „SOD" na prohlášení, francouzskými orgány. Jak Komise uvedla v žalobní odpovědi (viz body 52 a 53 výše), takové připojení znamená pouze, že rubriky celního prohlášení, které musí být povinně vyplněny, takto skutečně vyplněny byly, a že dokumenty, které musí být nezbytně připojeny, byly rovněž skutečně připojeny. Propuštění tří lodních nákladů do volného oběhu na základě připojení tohoto označení tudíž nepředstavuje potvrzení platnosti nebo přesnosti údajů obsažených v předmětných prohlášeních anebo v dokumentech k nim připojených ze strany francouzských celních orgánů a nebrání posledně uvedeným v provedení ověření po propuštění zboží těchto údajů vzhledem k podmínkám vztahujícím se ke kódu TARIC uvedenému žalobkyní jménem dovozce.

73 V každém případě je třeba připomenout, že ZAP, jež je jedním z polských vývozců nebo výrobců výslovně zmíněných v čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94, na jehož výrobky mohlo být při splnění určitých podmínek uplatněno pohyblivé antidumpingové clo, byla v prohlášeních označena jako vývozce a že společnosti se sídlem ve Francii byly označeny jako příjemci. Mimoto je v předmětných prohlášeních uveden kód TARIC 8793 použitelný v případě, že dovozy propuštěné do volného oběhu byly přímo fakturovány dovozci nepropojenému s jedním z vývozců nebo výrobců

zmíněných v nařízení č. 3319/94 a usazených v Polsku. Soud se tudíž domnívá, že porušení předpisů týkající se splnění podmínek pro uplatnění pohyblivého antidumpingového cla na základě čl. 1 odst. 3 nařízení č. 3319/94 spočívá ve skutečnosti, že k celním prohlášením nebyly připojeny přímé faktury mezi ZAP a společnostmi-příjemci.

74 Je třeba rovněž poznamenat, že se v projednávaném případě nejedná o chybné předložení nesprávných faktur namísto faktur relevantních, tedy přímých faktur mezi polským vývozcem a společnostmi-příjemci. ZAP totiž nevystavila faktury společnostem-příjemcům, neboť transakce v projednávaném případě proběhly ve dvou etapách (viz bod 8 výše).

75 V důsledku toho se Soud domnívá, že francouzské celní orgány neměly za takových okolností povinnost odmítnout předmětná prohlášení, a že se samy nedopustily pochybení, když připojily označení „SOD" na uvedená prohlášení před provedením hloubkové kontroly informací obsažených v prohlášeních a soudržnosti těchto informací s informacemi vyplývajícími z kontroly faktur připojených k těmto prohlášením. Je totiž namístě konstatovat, že dovozce a celní zástupce jednající na jeho účet odpovídají za informace obsažené v předmětných prohlášeních. Pokud se tak mohlo po hloubkové kontrole zdát, že dotčené informace byly nesprávné, nemůže to znamenat pochybení ze strany francouzských celních orgánů při propuštění předmětných výrobků do volného oběhu, které bylo způsobeno připojením označení „SOD".

76 V rozsahu, v němž žalobkyně vytýká francouzským celním orgánům, že tím, že přijaly její první prohlášení bez komentáře dne 22. srpna 1996, přivedly ji k předložení následujících prohlášení za stejných podmínek (viz bod 41 výše), je namístě připomenout, že v projednávaném případě byla předložena pouze tři prohlášení v průběhu období kratšího než jeden měsíc, a sice mezi 22. srpnem

a 17. zářím 1996 (viz bod 9 výše). Soud konstatuje, že krátkost této lhůty věcně neumožňovala francouzským orgánům před předložením následujících prohlášení provést hloubkovou kontrolu prvního prohlášení a v návaznosti na to objevit pochybení v něm obsažené.

77 V každém případě, i kdyby francouzské celní orgány přistoupily k hlubší kontrole dokumentů předložených žalobkyní při propuštění tří lodních nákladů do volného oběhu a objevily by pochybení žalobkyně ve formulářích ohledně použitého kódu TARIC, tato okolnost by nezměnila ani obchodní transakce v projednávaném případě, ani skutečnost, že tyto lodní náklady byly předmětem dvojí fakturace, nejprve mezi ZAP a Evertrade a poté mezi Evertrade a společnostmi-příjemci, ani skutečnost, že bylo třeba použít fixní antidumpingové clo. Vzhledem k tomu je namístě učinit závěr, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když usoudila, že okolnosti projednávaného případu nezaložily zvláštní situaci ve smyslu ustanovení o spravedlnosti a článku 905 prováděcího nařízení.

78 S ohledem na výše uvedené je namístě odmítnout první část tohoto žalobního důvodu.

79 Vzhledem k tomu, že jedna z kumulativních podmínek pro vrácení dovozního cla stanovených v článku 905 prováděcího nařízení není v projednávaném případě splněna, není namístě přezkoumat druhou část tohoto žalobního důvodu.

80 V důsledku toho se druhý žalobní důvod zamítá.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z formální vady sporného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

81 Žalobkyně uplatňuje, že sporné rozhodnutí je vadné, co se týče formy, protože na ni nijak neodkazuje. Tvrdí, že jediným znakem umožňujícím konstatovat, že je na ni toto rozhodnutí použitelné, je shoda částky cla uvedeného ve sporném rozhodnutí s částkou, jež byla předmětem žádosti o prominutí. To je pro ni tím spíše poškozující, že se jedná o individuální rozhodnutí, jež nemohlo mít obecnou povahu.

82 Komise tvrdí, že sporné rozhodnutí má řádnou formu a že nedošlo k porušení podstatných náležitostí.

Závěry Soudu

83 Je potřeba poznamenat, že, jak správně zdůrazňuje Komise, žádné ustanovení článků 905 a násl. prováděcího nařízení, které upravují řízení o prominutí cla na základě použití ustanovení o spravedlnosti, neukládá Komisi, aby v rozhodnutí přijatém na základě tohoto řízení upřesnila jméno žadatele o prominutí. Z těchto ustanovení vyplývá, že je to členský stát celního orgánu s rozhodovací pravomocí, kdo předává případ Komisi k jejímu rozhodnutí. Rozhodnutí Komise o existenci nebo neexistenci zvláštní situace je poté oznámeno dotyčnému členskému státu.

84 V každém případě žalobkyně nezpochybňovala, že jí francouzské celní orgány oznámily sporné rozhodnutí. Mimoto ze spisu vyplývá, že Komise dopisem ze dne 27. září 2001 informovala žalobkyni, že obdržela její žádost o prominutí dovozního cla, kterou jí předaly francouzské orgány, a sdělila jí svou analýzu, aby žalobkyně mohla vykonávat své právo na obhajobu. Komise v tomto dopise mimoto uvedla, že žádost o prominutí byla zapsána pod referenčním číslem REM 06/01, tedy stejným číslem, jaké je uvedeno ve sporném rozhodnutí. Toto číslo tudíž umožnilo žalobkyni učinit si s jistotou spojitost mezi žádostí o prominutí předloženou Komisi francouzskými orgány a sporným rozhodnutím.

85 Z těchto úvah vyplývá, že tento žalobní důvod není opodstatněný, a musí být proto zamítnut.

86 Vzhledem k tomu, že žádný z žalobních důvodů vznesených proti spornému rozhodnutí nebyl přijat, žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

87 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě jí uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy Komise.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyně ponese vlastní náklady, jakož i náklady Komise.

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 21. září 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

P. Lindh